

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3740/25
1.9.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Агатоновић, председника већа и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиоца "Uniqа neživotno osiguranje" a.d.o. Beograd, са седиштем у Београду – Нови Београд, Милутина Миланковића 134г, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, Грчкошколска 1, против тужене Стамбене заједнице ..., чији је заступник управник Марко Петковић, чији је пуномоћник Андреј Ђумез, адвокат из Београда – Земун, Шумадијска 34/10, ради регреса, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 4046/22 од 5.2.2024. године, у седници већа одржаној 01.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДА

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 4046/22 од 5.2.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 4046/22 од 5.2.2024. године, првим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име регреса исплати износ од 381.768,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.8.2019. године, па до исплате. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 69.750,00 динара.

Благовремено изјављеном жалбом тужилац је побијао првостепену пресуду из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11 ... 18/20). Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Тужена је доставила одговор на изјављену жалбу тужиоца.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, који су сагласни са изведеним доказима, због чега се она неосновано побија и указивају на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 9./10.5.2019. године, у улици ..., у ..., дошло је до пада дела фасаде са зграде број ... и том приликом је оштећено путничко возило марке "Fiat Tipo", регистарске ознаке ..., у власништву аутокаска осигураника "СА Leasing Србија" d.o.o., корисника "... " d.o.o., осигурано код тужиоца по каско полиси осигурања од 22.7.2016. године. Према службеној белешки ПУ за град Београд од 14.5.2019. године, произлази да је АА дана 14.5.2019. године, пријавила да се дана 9./10.5.2019. године, обрушио део фасаде са зграде и да је том приликом дошло до оштећења возила - поклопца мотора (хаубе) у виду улубљења и крова возила у виду улубљења. Према потврди тужиоца и процени оштећења, дана 15.5.2019. године, извршена је пријава захтева за накнаду из осигурања по полиси за возило "Fiat Tipo", регистарске ознаке ..., са записником о оштећењу возила утврђена је укупна штета оштећеног возила у укупном износу од 381.768,00 динара. Према обрачуну тоталне штете за путничка возила који је издао тужилац по захтеву за накнаду оштећења, тужилац је обрачунао за исплату износ од 381.768,00 динара. Одлучујући о одштетном захтеву, тужилац је оштећеном "СА Leasing Србија" d.o.o. исплатио дана 13.8.2019. године, на име накнаде материјалне штете на оштећеном возилу укупан износ од 381.768,00 динара, уплаћен аутосервису "... " који је извршио поправку возила. Тужилац се дописом од 22.8.2019. године, обратио туженој (штетнику) захтевом за регресно потраживање (потраживање по основу суброгације).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је у складу са члановима 376, 380 став 3 и 6 и 939 став 1 Закона о облигационим односима, разматрајући приговор застарелости потраживања оценио да је исти основан. Оценио је да је тужилац – осигуравач исплатио штету свом осигуранику (оштећеном), поступајући по његовом одштетном захтеву по основу каско осигурања, те је у конкретном случају реч о регресном потраживању тужиоца – осигуравача према штетнику, пошто тужилац ступа на место свог осигураника - оштећеног, па на тужиоца - осигуравача по самом закону прелазе до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које је одговорно за штету (у конкретном случају тужена), те се ради о персоналној суброгацији. Закључио је да се на застарелост потраживања по основу персоналне суброгације примењује одредба члана 380 став 6 Закона о облигационим односима којом је прописано да застаревање потраживања које припада осигуравачу према трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја почиње тећи када и застаревање потраживања осигураника према том лицу и навршава се у истом року, што значи да та одредба упућује на одредбу члана 376 став 1 Закона о облигационим односима којим је прописано да потраживање накнаде проузроковане штете застарева

за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило, па је закључио да у конкретном случају застаревање потраживања које припада тужиоцу - осигуравачу према туженом трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја почиње да тече од дана сазнања осигураника (власника оштећеног возила) за штету и учиниоца. Оценио је да рок застарелости према туженој (одговорној за штету) почиње да тече од дана када је осигураник - власник оштећеног возила сазнао за штету и учиниоца, а такво сазнање је имао најкасније даном пријаве (од стране корисника возила) предметне незгоде МУП ПУ за град Београд дана 14.5.2019. године, што значи да је од дана сазнања, па до дана подношења тужбе 8.6.2022. године, протекао законом прописан рок застарелости од три године, па је одбио као неоснован тужбени захтев.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које у целости прихвата Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Неосновани су жалбени наводи о погрешној примени материјалног права код оцене приговора застарелости потраживања указивањем да је тек на основу рачуна сервиса "...” од 29.7.2019. године, утврђен обим и висина штете у износу од 381.768,10 динара, на основу којег је тужилац осигуранику исплатио штету дана 13.8.2019. године.

Одредбом члана 939 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да исплата накнаде из осигурања прелази на осигуравача по самом закону, до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које је по ма ком основу одговорно за штету.

Тужилац у овој парници свој захтев за исплату новчаног износа заснива на основу одредбе члана 939 став 1 Закона о облигационим односима, јер је свом осигуранику исплатио накнаду из осигурања по основу каско осигурања, у ком случају на тужиоца - осигуравача по самом закону прелазе до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које је по ма ком основу одговорно за штету. У конкретном случају ради се о персоналној суброгацији прописаној цитираном одредбом члана 939 став 1 Закона о облигационим односима. Код суброгације осигураник је оштећено лице, а код регреса осигураник је одговоран за штету (штетник). На застарелост потраживања по основу суброгације примењује се одредба члана 380 став 3 и 6 Закона о облигационим односима у вези са одредбом члана 376 Закона о облигационим односима, како је правилно закључио првостепени суд.

Одредбом члана 380 став 3 и 6 Закона о облигационим односима прописано је да потраживање осигуравача из уговора о осигурању застаревају за три године, а застаревање потраживања које припада осигуравачу према трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја почиње тећи када и застаревање потраживања осигураника према том лицу и навршава се у истом року.

Одредбом члана 376 Закона о облигационим односима прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило. У сваком случају ово потраживање застарева за пет година од када је штета настала. Потраживање накнаде

штете настале повредном уговорне обавезе застарева за време одређено за застарелост те обавезе.

Имајући у виду наведено и цитиране законске одредбе, правилно је првостепени суд закључио да у конкретном случају застарелост потраживања које припада тужиоцу – осигуравачу према туженом - трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја почиње да тече од дана када је осигураник - власник оштећеног возила сазнао за штету и учиниоца, а такво сазнање је имао најкасније даном пријаве предметне незгоде МУП ПУ за град Београд (од стране корисника возила) дана 14.5.2019. године, што значи да је од дана сазнања, па до дана подношења тужбе 8.6.2022. године, протекао законом прописани рок застарелости од три године, како је правилно закључио првостепени суд, због чега је одбио као неоснован тужбени захтев.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе али их посебно не образлаже јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Правилном применом чланова 150, 153 и 154 Закона о парничном поступку првостепени суд је одлучио о трошковима парничног поступка чију висину је определио сагласно одредбама Адвокатске тарифе важеће у време пресуђења.

На основу изложеног применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 и члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено је као у првом ставу изреке ове пресуде.

Како тужилац није успео у жалбеном поступку, сходно члану 165 став 1 у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку одбијен је као неоснован његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржаном у другом ставу изреке.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић